

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (második tanács)

2006. május 11.*

A T-194/05. sz. ügyben,

a **TeleTech Holdings Inc.** (székhelye: Denver, Colorado [Amerikai Egyesült Államok], képviselik: A. Gould és M. Blair solicitors)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: D. Botis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Teletech International SA** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: J.-F. Adelle és F. Zimeray ügyvédek)

beavatkozó,

az OHIM első fellebbezési tanácsának az R 497/2004-1. sz. ügyben 2005. március 3-án hozott, a TeleTech Holdings, Inc. és a Teletech International SA közötti felszólalási eljárással kapcsolatos határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és I. Pelikánová bírák,
hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. május 9-én benyújtott keresetle-
véltre,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. október 10-én
benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. október 7-én
benyújtott válaszbeadványára,

meghozta a következő

Végzést

A jogvita előzményei

- 1 2001. május 14-én a beavatkozó a TELETECH INTERNATIONAL szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a védjegyekkel ellátható áruk és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 35., 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében.

- 2 2002. június 24-én a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i módosított 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 42. cikke alapján a felperes felszólalt e közösségi védjegy lajstromozásával szemben. A felszólalás az előző bekezdésben említett valamennyi szolgáltatásra irányult, és a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja szerinti – a bejelentett védjegy és az alábbi korábbi védjegyek közötti – összetéveszthetőségen alapult:
  - a TELETECH GLOBAL VENTURES közösségi szóvédjegy;

  - a TELETECH brit nemzeti szóvédjegy.

- 3 A felszólalási osztály 2004. április 23-i határozatában helyt adott a felszólalásnak, mivel úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy és a korábbi brit védjegy összetéveszthető. A felszólalási osztály nem tartotta szükségesnek, hogy tovább vizsgálja a lajstromozást kizáró okokat, és jelezte, hogy a korábbi brit védjeggyel szembeni összetéveszthetőség elegendő a kért lajstromozás megtagadásához.

- 4 2004. június 23-án a felperes a 40/94 rendelet 57–59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen. A felperes jelezte, hogy a fellebbezés nem önmagában a közösségi védjegybejelentés elutasítása ellen irányul, hanem az ellen, hogy mellőzték a lajstromozást kizáró további okok vizsgálatát.

- 5 2005. március 3-i, R 497/2004-1. sz. határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM első fellebbezési tanácsa a fellebbezést – mint elfogadhatatlant – elutasította. Megállapította, hogy miután a bejelentett közösségi védjegy lajstromozását annak egészében elutasították, a felszólalási osztály határozata nem érintette hátrányosan a felperest.

A felek kérelmei

- 6 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
  - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

- utalja vissza az ügyet a felszólalási osztály elé annak érdekében, hogy az hozzon határozatot a korábbi közösségi védjegyre alapozott lajstromozást kizáró okról is;

- az OHIM-ot kötelezze az Elsőfokú Bíróság és a fellebbezési tanács előtti eljárások költségeinek viselésére.

7 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;

- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

8 A beavatkozó a kereset elutasítását kéri.

Indokolás

- 9 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 111. cikke értelmében, amennyiben a kereset jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, az Elsőfokú Bíróság – az eljárás folytatása nélkül – indokolt végzéssel határozhat.

- 10 Jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az iratok elégséges tájékoztatást nyújtanak, és e cikk alkalmazásával az eljárás folytatása nélkül kíván döntést hozni.

A felek érvei

- 11 Keresetének alátámasztására a felperes – lényegében egyetlen jogalapként – a 40/94 rendelet 58. cikkének megsértésére hivatkozik. Ez a jogalap két részre osztható. A jogalap első részében a felperes vitatja az Elsőfokú Bíróság T-342/02. sz., Metro-Goldwyn-Mayer Lion kontra OHIM és Moser Grupo Media (Moser Grupo Media) ügyben 2004. szeptember 16-án hozott (EBHT 2004., II-3191. o.) ítéletének érvelését. A második részben pedig azt állítja, hogy a jelen jogvita tényei eltérnek azoktól, amelyek ezen ítélet alapjául szolgáltak.
- 12 A jogalap első részének keretében a felperes megjegyzi, hogy az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítéletének 44. pontjában az Elsőfokú Bíróság T-138/89. sz., NBV és NVB kontra Bizottság ügyben 1992. szeptember 17-én hozott ítéletének (EBHT 1992., II-2181. o.) 33. pontjában kifejtett érvelésre támaszkodott. A felperes úgy ítéli meg, hogy a NBV és NVB kontra Bizottság ügy felpereseinek jogi helyzete különbözik a jelen ügyben az övétől abban, hogy a felszólalási osztály határozatának indokolása megváltoztatta jogi helyzetét.
- 13 Azt állítja, hogy valamely közösségi védjegybejelentő – akinek bejelentését egy közösségi védjegy jogosultjának felszólalása miatt elutasították – a 40/94 rendelet 108. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint nem kérheti védjegybejelentésének nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítását. A felperes szerint ilyen esetben a

bejelentett közösségi védjegy tekintetében lajstromozást kizáró ok áll fenn a Közösség teljes területén oly módon, hogy annak nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítása a 40/94 rendelet 108. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján nem lehetséges.

- 14 Továbbá, miközben a védjegybejelentésnek egy korábbi közösségi védjegyre alapozott elutasítása megakadályozza a védjegybejelentőt abban, hogy a közösségi védjegybejelentésének elsőbbségére valamennyi tagállamban hivatkozzon, addig a közösségi védjegybejelentés kizárólag egy korábbi nemzeti védjegyre alapozott elutasítása lehetővé tenné a védjegybejelentő számára, hogy átalakítási kérelem útján kedvezőbb elsőbbségi időpontot érvényesítsen, mint az elutasítást követően nemzeti védjegy lajstromozására irányuló kérelmek benyújtása esetén.
- 15 A felperes hozzáteszi, hogy a 40/94 rendelet célja, hogy a gazdasági szereplőket meggyőzze arról, hogy a lajstromozott védjegyek nemzeti védelmének rendszeréről a védjegy egységes védelmének közösségi rendszerére álljanak át valamennyi tagállamban. E tekintetben a felperes utal e rendelet első preambulumbekzdésére és 34. cikkére.
- 16 Egyetlen jogalapjának második részében a felperes három ténybeli különbségre hívja fel a figyelmet a jelen ügy és a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügy között.

- 17 Először is a fenti ítélet alapjául szolgáló ügyben az, hogy a felszólalási osztály a közösségi védjegybejelentés elutasítását a felszólalás alátámasztására felsorolt korábbi nemzeti védjegyek egy részére alapította, azokkal a nehézségekkel magyarázható, amelyek a többi felsorolt nemzeti védjegy fennállásának megállapításával kapcsolatban merültek fel. Ilyen fajta nehézség a felperes felszólalásának alátámasztására felhozott TELETECH GLOBAL VENTURES korábbi közösségi védjeggyel kapcsolatban nem áll fenn. Továbbá a fent hivatkozott Moser Grupo Media ítélet alapjául szolgáló ügyben a felszólaló egy közösségi védjegybejelentésre hivatkozott, miközben jelen ügyben a hivatkozott közösségi védjegyet már lajstromozták.
- 18 Másodszor a fent hivatkozott Moser Grupo Media ítélet alapjául szolgáló ügyben a felperes a felszólalási osztállyal szemben kifogásolta, hogy a védjegybejelentés elutasítását nem valamennyi, a felszólalás alátámasztására felsorolt nemzeti védjegyre alapították, miközben jelen ügyben azt róják fel a felszólalási osztálynak, hogy egy korábbi közösségi védjegyre nem volt tekintettel.
- 19 Harmadszor a felperes megjegyzi, hogy a TELETECH GLOBAL VENTURES korábbi közösségi védjegy már volt részleges törlési határozat tárgya, amely érintette a legtöbb olyan szolgáltatást, amely vonatkozásában lajstromozták (az OHIM törlési osztályának 2001. február 22-i határozata, amelyet megerősített az OHIM első fellebbezési tanácsának 2003. május 28-i határozata; ez utóbbi határozatot megtámadták az Elsőfokú Bíróság előtt; lásd továbbá az Elsőfokú Bíróság T-288/03. sz., TeleTech Holdings kontra OHIM és Teletech International [TELETECH GLOBAL VENTURES] ügyben 2005. május 25-én hozott ítéletét [EBHT 2005., II-1767. o.], amely ellen fellebbezés van folyamatban, és amely elutasította a felperesnek az első fellebbezési tanács határozata elleni keresetét). A felperes úgy érvel, hogy ha a törlési határozat jogerőssé válik, többé már nem hivatkozhat a TELETECH GLOBAL VENTURES korábbi közösségi védjegyre egy átalakítási eljárás vagy más nemzeti lajstromozási eljárás keretében. Ellenben úgy véli, hogy ha a felszólalási osztály a közösségi védjegybejelentés elutasítását korábbi közösségi védjegyre alapította volna, a beavatkozó közösségi védjegybejelentésének nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítása a 40/94 rendelet 108. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összhangban nem lett volna lehetséges.

20 Az OHIM és a beavatkozó fél vitatják a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 21 A 40/94 rendelet 58. cikkének első mondata szerint „[a]z eljárásban részt vevő bármelyik fél, akit a határozat hátrányosan érint, fellebbezhet”.
- 22 Ebből az következik, hogy amennyiben a 40/94 rendelet 58. cikkében meghatározott határozat nem érinti hátrányosan az érintett felet, ez a fél nem jogosult keresettel fordulni a fellebbezési tanácshoz; következésképpen az ilyen kereset elfogadhatatlan.
- 23 Jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács helyesen tekintette-e úgy, hogy a felszólalási osztály határozata nem érintette hátrányosan a felperest.
- 24 Egyetlen jogalapjában a felperes lényegében a fellebbezési tanáccsal szemben azt sérelmezi, hogy az figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a 40/94 rendelet 108. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a beavatkozó kérheti közösségi védjegybejelentésének nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítását, mivel ez az átalakítás kizárólag az Egyesült Királyságban nem lehetséges, ahol a felszólalási osztály határozata szerint a védjegybejelentés tekintetében lajstromozást kizáró ok áll fenn ugyanezen rendelet 108. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összhangban. Ellenben ha a felszólalási osztály a felszólalást a korábbi közösségi védjegy és a

bejelentett megjelölés között fennálló összetévesztés veszélye miatt fogadta volna el, úgy a felperes szerint a védjegybejelentés átalakítása a Közösség egyik tagállamában sem lett volna lehetséges. Továbbá a felperes azt állítja, hogy a korábbi közösségi védjegy esetlegesen törülésre kerülhet oly módon, hogy a jövőben nem támaszkodhat erre a védjegyre azért, hogy a TELETECH INTERNATIONAL nemzeti védjegyek lajstromozása ellen felléphessen.

- 25 E tekintetben előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet második preambulumbekzdése értelmében a védjegyekre vonatkozó közösségi rendelkezések megalkotása révén a vállalkozások egyetlen eljárási rend keretében egységes oltalmat élvező, a Közösség területének egészére kiterjedő hatályú közösségi védjegyet szerezhetnek; illetve a közösségi védjegy egységes jellegének az előbbiekben kifejtett elvét, ha az említett rendelet másként nem rendelkezik, alkalmazni kell.
- 26 Ebben az összefüggésben a felszólalási eljárás célja annak megelőzése, hogy olyan közösségi védjegyek kerüljenek lajstromozásra, amelyek összeütközésben állnak korábbi védjegyekkel vagy jogosultságokkal (a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 34. pontja). Ez az értelmezés – amely az egyetlen értelmezés, amely teljes mértékben megfelel a 40/94 rendelet céljainak eléréséhez (a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 34. pontja) – kerül kifejezésre a 40/94 rendelet 43. cikke (5) bekezdésének első mondatában, amely szerint „[h]a a felszólalás vizsgálata során megállapítást nyer, hogy a megjelölés a közösségi védjegybejelentés árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások egésze vagy azok egy része tekintetében nem részesülhet oltalomban, a bejelentést ezen áruk, illetve szolgáltatások tekintetében el kell utasítani”. Ugyanis e rendelkezésből az következik, hogy a felszólalás vizsgálatának célja annak meghatározása, hogy az érintett áruk vagy szolgáltatások részének vagy egészének tekintetében, amelyek vonatkozásában a bejelentett védjegy lajstromozása vitatott, fennáll-e olyan lajstromozást kizáró ok, amely indokolja a védjegybejelentés elutasítását.
- 27 Ellenben e rendelkezésből nem következik az, hogy az OHIM köteles lenne a védjegybejelentés elutasítását valamennyi, a felszólalás alátámasztására felhozott és a

védjegybejelentés elutasításának megalapozottságára alkalmas lajstromozást kizáró okra alapítani. Ugyanis a felszólalási eljárás célja az, hogy a vállalkozásoknak lehetőséget adjon a tiltakozásra – egyetlen eljárási rend keretében – olyan közösségi védjegybejelentések ellen, amelyek a vállalkozások korábbi védjegyeivel vagy jogosultságaival összetéveszthetők lennének, és nem az a célja, hogy előzetesen kezelje a nemzeti vagy akár közösségi szinten jelentkező lehetséges összeütközéseket (lásd a nemzeti szintű összeütközés tekintetében a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 35. pontját).

- 28 Jelen ügyben, mivel a felszólalási osztály a védjegybejelentést valamennyi lajstromozni kívánt áru és szolgáltatás tekintetében elutasította, a 40/94 rendelet 43. cikke (5) bekezdésének első mondatával összhangban teljes egészében helyt adott a felperes felszólalásának.
- 29 A felperes azon elméletével kapcsolatban, amely szerint szoros kapcsolatot kell elismerni a felszólalási eljárás és a közösségi védjegybejelentő azon lehetősége között, hogy bejelentése nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítását kérje, először is emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 108–110. cikkében előírt átalakítási eljárás csupán lehetőség a közösségi védjegybejelentő számára (a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 41. pontja). Egyébként az a tény, hogy az átalakítási kérelmet a 40/94 rendelet 109. cikkének (3) bekezdésével összhangban benyújtották az érintett nemzeti hatóságokhoz, nem jelenti azt, hogy a védjegybejelentés automatikusan lajstromozásra kerül. A nemzeti hatóságok feladata, hogy megvizsgálják a lajstromozást kizáró esetleges okokat, mivel a felperes elvileg e hatóságok előtt érvényesítheti jogait. Következésképpen megállapítható, hogy az az érdek, amelyre a felperes a felszólalási osztály határozatával szembeni fellebbezési lehetőségét alapítja, egy jövőbeli és bizonytalan jogi helyzetre vonatkozik (a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 43. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-185/03. sz., Fusco contra OHIM és Fusco International [ENZO FUSCO] ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-715. o.] 70. pontját).

- 30 Ha a 40/94 rendelet 108. cikke (2) bekezdésének b) pontja az eljárás gazdaságosságának és a határozatok koherenciájának a védelmében úgy rendelkezik, hogy nincs helye átalakításnak, ha a közösségi védjegybejelentés tekintetében lajstromozást kizáró ok áll fenn az OHIM határozata alapján az abban a tagállamban való oltalomszerzés szempontjából, ahol az átalakítás iránti kérelmet benyújtották, ez a rendelkezés csupán az OHIM-ot kötelezi arra, hogy tiszteletben tartsa e határozat tartalmát, amennyiben ilyen határozat létezik. Ellenben semmi sem támasztja alá azt a feltételezést, hogy e rendelkezés a felszólalásról döntő egység számára olyan kötelezettséget jelentene, hogy határozata tartalmát úgy alakítsa, hogy lehetőleg minden módon akadályozza a közösségi védjegybejelentőt abban, hogy védjegybejelentésének átalakítását kérhesse. Ugyanis egyrészt, ahogy az OHIM arra jogosan hivatkozott, ha a jogalkotó azt kívánta volna, hogy a felszólalási és az átalakítási eljárások szorosabban kötődjenek egymáshoz, azt nyilvánvalóvá tette volna. Másrészt az ilyen értelmezés nyilvánvalóan ellentétes lenne az eljárás gazdaságosságának követelményével, mivel ez az értelmezés kötelezné az OHIM-ot arra, hogy számos lajstromozást kizáró okot vizsgáljon akkor is, ha egyértelmű, hogy azok egyike is elégséges a kérdéses közösségi védjegybejelentés elutasításához.
- 31 A felperes elméletének a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet 21. szabályának (2) és (3) bekezdése (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) is ellentmond, ami a többes felszólalás kezelését illeti. A rendelet 21. szabályának (2) bekezdése szerint „[h]a egy vagy több (azonos közösségi védjegybejegyzési kérelem elleni) felszólalás előzetes vizsgálatából az állapítható meg, hogy a közösségi védjegyként lajstromozni kívánt megjelölés feltehetően nem részesülhet oltalomban a bejelentésben foglalt árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások vagy azok egy része tekintetében, a[z OHIM] a többi felszólalási eljárást felfüggesztheti”. Ugyanezen rendelet 21. szabályának (3) bekezdése alapján amennyiben a közösségi védjegybejelentést elutasító határozat jogerőre emelkedik, azokat a felszólalásokat, amelyek vizsgálatát felfüggesztették, elintézettnak kell tekinteni. Az OHIM jogosan állítja, hogy ha az ilyen eljárás elfogadott a többes felszólalás esetében, még inkább el kell azt fogadni az egyedüli felszólalásban felhozott több lajstromozást kizáró ok esetén.

- 32 Megállapítható továbbá, hogy a felperes előre feltételezi, hogy a védjegybejelentésnek a bejelentett védjegy és egy korábbi közösségi védjegy között fennálló összetévesztés veszélye miatti elutasítása automatikusan azzal a hatással jár, hogy az összetévesztés veszélyének fennállása a Közösség valamennyi tagállamára megállapítható. Márpedig, még ha a 40/94 rendelet 8. cikke nem is tartalmaz e rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséhez hasonló rendelkezést, amely szerint a védjegy lajstromozásának elutasításához elegendő, ha egy feltétlen kizáró ok a Közösség egy részében áll fenn, a közösségi védjegy egységes jellegéből az következik, hogy a lajstromozást akkor is el kell utasítani, ha egy korábbi közösségi védjegy miatti viszonylagos kizáró ok csak e terület egy részén áll fenn (az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz., Mülhens kontra OHIM és Zirh International [ZIRH] ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-791. o.] 36. pontja és a T-117/03–T/119/03. és a T-171/03. sz., New Look kontra OHIM és Naulover [NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE és NLCollection] egyesített ügyekben 2004. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3471. o.] 34. pontja). Túlzásnak tűnik ezek után kizárni a védjegybejelentés átalakítását egy olyan tagállamban való oltalomszerzés szempontjából, ahol nem áll fenn lajstromozást kizáró ok, vagy legalábbis egy olyan terület tekintetében, amelyre ilyen okot az OHIM kérdéses határozatában nem állapítottak meg.
- 33 Másodszor azon érvel kapcsolatban, amely szerint a korábbi közösségi védjegy véglegesen törlésre kerülhet a közösségi lajstromból, amint egy esetleges átalakítási kérelem a nemzeti hatóságok elé kerül, és így megakadályozza, hogy a felperes e védjegyhez kapcsolódó jogait érvényesítse, az OHIM jogosan emlékeztet arra, hogy a felperes korábbi közösségi védjegye ellen már nyújtottak be törlési kérelmet, amikor a felszólalási osztály a felszólalásról határozott. Ebben az esetben a valamennyi hivatkozott lajstromozást kizáró ok vizsgálatára kiterjedő esetleges kötelezettség ahhoz vezetett volna, hogy a 2868/95 rendelet 20. szabálya (6) bekezdésének akkor hatályos szövege szerint a törlési eljárás végéig felfüggesztik az eljárást. Ez a felfüggesztés még inkább szükségessé vált volna, ha a felszólalási osztály elfogadta volna a felperes azon elméletét, amely szerint szoros kapcsolat van a felszólalási és az átalakítási eljárások között.

34 Következésképpen a jelen ügy és a fent hivatkozott Moser Grupo Media ítélet alapjául szolgáló ügy közötti állítólagos ténybeli eltéréseket viszonylagosítani kell. Ugyanis ez utóbbi ügyben a felszólalás alátámasztására felhozott korábbi közösségi védjegy még nem került lajstromozásra. Ilyen esetben nem volt szükséges az eljárást tovább nyújtani annak a 2868/95 rendelet 20. szabálya (6) bekezdésének akkor hatályos változata szerinti felfüggesztésével, abból a célból, hogy megvárják a közösségi védjegy lajstromozását (a fent hivatkozott Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 46. pontja). Ez az érvelés alkalmazható olyan közösségi védjegy esetén is, amely olyan törlési kérelem tárgyát képezi, amelynek a törlési osztály és a fellebbezési tanács már helyt adott, a határozat azonban a 40/94 rendelet 62. cikkének (3) bekezdése alapján még nem hajtható végre.

35 Harmadszor több nemzeti és közösségi korábbi védjegyre alapított felszólalás esetén az OHIM-ot semmi sem kötelezi, hogy ez utóbbiakat elsőbbségben részesítse. Ahogyan az a 40/94 rendelet ötödik preambulumbekkezdéséből következik, a védjegyekre vonatkozó közösségi szabályozás nem lép a tagállamok védjegyekre irányadó jogszabályainak helyébe, és annak előírása, hogy a vállalkozások védjegyeiket közösségi védjegyként lajstromoztassák, nem tűnik indokoltnak. Következésképpen a felperes azon érve – amely szerint a 40/94 rendelet célja, hogy a gazdasági szereplőket meggyőzze, hogy a lajstromozott védjegyek nemzeti oltalmi rendszerét egy védjegy valamennyi tagállamban egységes közösségi oltalmi rendszerére váltsák – nem megalapozott. Különösen, még ha a 40/94 rendelet 34. cikke – amely szerint egy közösségi védjegy jogosultja hivatkozhat egy olyan nemzeti védjegy szenioritására, amelyet hagyott megszűnni, vagy amelyről lemondott – azzal a hatással is jár, hogy a gyakorlatban megkönnyíti egy nemzeti védjegy közösségi védjeggyel való helyettesítését, továbbra is fennáll, hogy ez a rendelkezés, amely csupán lehetőséget biztosít a gazdasági szereplők számára, messze nem rendelkezik olyan hatással, mint amelyet a felperes neki tulajdonít. Ahogyan az különösen a 40/94 rendelet 108–110. cikkéből kitűnik, ez utóbbi magában foglal olyan rendelkezéseket is, amelyek – éppen ellenkezőleg – egy közösségi védjegy nemzeti védjegyé történő átalakítását teszik lehetővé.

- 36 Végezetül ezeket a megfontolásokat a felperes azon érve sem vonja kétségbe, amely szerint a Moser Grupo Media ügyben hozott ítélet 44. pontjában hivatkozott ítéletek nem vonatkoznak a jelen ügghöz teljesen hasonló esetekre.
- 37 E megállapítások összességéből következik, hogy a felszólalási osztály határozata nem érinti olyan módon hátrányosan a felperest, hogy fellebbezhessen a fellebbezési tanácshoz. Ebből fakadóan pedig a megtámadott határozat nem tartalmaz hibát. A felperes egyetlen jogalapja nyilvánvalóan nem megalapozott, a keresetet el kell utasítani anélkül, hogy szükségessé válna megvizsgálni a felperes indítványa második érvének elfogadhatóságát.

A költségekről

- 38 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell az OHIM költségeinek viselésére. A beavatkozó, mivel e tekintetben nem terjesztett elő kérelmet, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

meghozta a következő végzést:

- 1) A keresetet elutasítja.**
- 2) A felperest kötelezi a költségek viselésére, kivéve a beavatkozó költségeit.**
- 3) A beavatkozó maga viseli saját költségeit.**

Luxembourg, 2006. május 11.

E. Coulon

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök